

FLORIDAI

1881

1981

BAJTÁRSI LEVÉL

**HIVEN
BECSÜLETTEL!
VITÉZÜL!**

 * 1983 *
I. évf. -1.szám.

 MAGYAR KIRÁLYI CSENDŐR BAJTÁRSI KÖZÖSSÉG
 ROYAL HUNGARIAN MOUNTED POLICE VETERAN ASSOCIATION
 ASSOCIATION DE LA GENDARMERIE ROYALE HONGROISE

vitéz

Baranchi Tamáska Endre

B E K Ö S Z Ö N T Ö

A bajtársi kapcsolatok további megőrzése és ápolása még ma is megmaradt kisebb magyar csoportoknál.-Vannak még mindig, akik érzik azt, hogy ezt a szép láthatatlan kötelet ma sem szabad feledésbe veszni hagyni. Sokan már három évtizede is távol élnek a magyar Hazától és mégis szívesen jönnek magyar társaságba, örömmel beszélnek a szép magyar nyelvet, s az idegen könyvek mellett a magyar írásokat is régi kedvvel olvassák.

Kinn az emigrációban tovább él az otthoni "lovasszellem", összekötő kapocs a volt tüzéreknel a "Borbála szellem", de úgy látom, hogy a "csendőr szellem" is megmaradt, talán éppen ezért, mert a háború utáni kommunista busszú korbácsa éppen rajtuk ütött a legkeményebben.-Ez jobban megacélozta a Testület volt tagjait.

Sorsink erősen megfogytak, de vannak bőven, akik ismerve Testületünk dicső múltját, közénk álltak, mint "tiszteltbeli csendőrök", vagy pedig név nélkül mint csendőr barátok. Így a számunk megerősödött, mert megmaradtak igazi jó magyarnak, akik nem félnek közénk jönni és velünk együtt szívesen munkálkodnak az igazi magyar életem,- a szép magyar jövő építésében.

Ez a kis folyóirat főleg ezeknek a jó bajtársaknak szellemét képviseli. Tudjuk, hogy lapjai által,- a magyar írásain keresztül még jobban tudják erősíteni bajtársi köteletünk láthatatlan láncait.

Itt az amerikai Délvidéken,- főleg Floridában- ez a kis lap akarja tovább éltetni azt a tüzet, amit nevezhetünk bajtársi köteletnek, vagy bajtársi összetartozásnak is.

Ezekkel a gondolatokkal indítjuk útjára kis folyóiratunkat a "Floridai Bajtársi Levél"-et.

Sarasota, 1983, október 23.-án

(- csend- ör- szem -)

A M. Kir. Honvéd Ludovika Akadémia
és a többi tisztképző Intézetek
hallgatóinak
NAGY TALÁLKOZÓJA
Ausztria, 1983 szeptember 15-18

A u s z t r i a i n a p o k .

(1983, szept.14-19.)

Hiába akarta a magyar kommunista kormány megtorpedózni a nagy Ludovikás találkozót, nem sikerült a terve.- 1983, szept. 15.-18.-ig megtartottuk a Találkozót s az előre megtervezett ünnepeket.

..... Az Orient Expressz szept. 14.-én vígan rohogott velem Münchenből Bécs felé. Napsütötte tájakban gyönyörködhettem s a lankásabb részekben, a völgyekben szorgalmasan dolgoztak az osztrák parasztok.- Egy-két helyen nyugodtan leteleződő özeket is megpillanthattam régi vadász szememmel, de fácskákas is bőven akadt a tarlókon s a már levágott kukorica földeken.

Kora délután, 1/2 3-kor futott be a vonatom a bécsi Nyugati Pályaudvarra. Elég meleg volt, igazi "vénesszonyok nyara!" -Nem sokat teketóriáztam, hamem pénzt váltottam be Schillingre, hogy legyen egy kis osztrák pénzem is. A taxi elég hamar elröpített a Wendl szállóba.-Ez,- azt lehet mondani, hogy Bécs szívében van. Ez lett a volt Ludovikások "főhadiszállása". Meg kell jegyezni, hogy a társtulajdonosa szintén Ludovikás, "al-notti Elemér volt huszárszázados.

A szobám az első emeleten volt(125.) s mindjárt mentem is fel, hogy egy kicsit az út porát lemossam, felfrissítsen magamat. De már a portán átadtak részemre tájékoztatót, amit vitéz Katona Sanyi már kikézbesített előzőleg.

Atöltözve jöttem le a földszinti hallba s ott a szálló ajtajában mindjárt két floridai barátomat pillantottam meg, vitéz Becskeházy Zolt és Vedlik Csabát, Örömmel üdvözöltük egymást. Csabaszintén ott volt megszólva. En Izay János századossal akartam felvenni a kapcsolatot, mert rajta keresztül rendeltem meg az MKCsBK koszorúját. Míg ez nem sikerült, a szállódat elhagyni nem tudtam. Vérékezésom közben toppant be újra egyik barátom, vitéz herceg Sulkowski Alfréd. Vele még ez orlandoi Ludovikás Találkozón barátkoztam össze. Miután Izayval telefonon tudtam beszélni egy kis rövid felderítő útra mentem a szálló környékén. Ezalatt, az idő alatt érkezett meg Apáthy Laci és felesége- sarasotaiak- akik Brüsszelből jöttek egyenesen ide gépkocsival. Őket csupán egy héttel szelőtt láttam, mert akkor éppen náluk vacsoráztunk.

Aztán lassan gyűltek a volt Ludovikások. A Wendl szálló már zengett a magyar szótól. Voltak, akik feleséggel együtt jöttek. Lenn a hallban, de a földszinti bárban és kávézóban is minden helyet a magyarok foglaltak el. Igezi "honfoglalás" volt. A bárban főleg a jó kecskeméti barack fogyott, de volt a konykára is elég jelentkező.

Már kezdett sötétedni, amikor egy szikár, magas, ezüstös hajú, finom körszakállú es apolt bajuszú személy lépett be a hallba. Mosolyogva jött

felém, hogy üdvözöljön. Amikor megszólalt, akkor fedeztem fel benne Mal-
lász Egon csendőrhadnagyot, akivel a voronyezsi 3. hadifogolytáborban
nemcsak együtt voltam 1949-50-ben, hanem ott a tábori színháznál együtt
is dolgoztam. Ő volt a zenekar karmestere s szóló tangóharmonikás, míg én
meg diszlettervező és festőként működtem ott. - Örömmel öleltük át egy-
mást, hisz utóljára 1950-ben a budapesti börtönben lehettünk együtt. Így
aztán folyt a beszélgetés, sok-sok emlék felelevenődött.

Apáthyék közben elmentek rokoni látogatásra, míg mi öten, Egon veze-
tése alatt a közeli Ambassador szálló és étterembe mentünk el vacsorá-
zni. Fehér asztal mellett kitűnő vacsora után s borok mellett tudtuk foly-
tatni a vég nélküli beszélgetéseket. Sőt, amikor három társunk már nyugovó-
vóra tért mi még Egonnal kimentünk sétálni a Kärtner Strasse s ott egy
étterem külső részén leültünk újra borozni. Hisz 33 év után volt éppen e-
lég mesélni s kérdezni válni. A régi közös barátokról emlékeztünk s azok-
ról is akik már nem élnek. Mindenki sorsa érdelelt mindkettőnköt. Bizony
jóval éjjel után térhettünk csak nyugovóra. A szállóban már mindenki a-
ludt.

Szeptember 15.-én hajnali hatkor költöttem magamat. Erre a napra is
szép időt jósoltak. Reggel a szálló étkező helyiségében nem győztük egy-
mást üdvözölni, vagy pedig be kellett mutatkoznunk sokszor még annak is,
akit valaha jól ismertünk. 40-45 év bizony elég nagy idő. - A régi fiatal
arcok megváltoztak, az ősz haj, vagy sokszor a már kopasz fej nem mutatta
a régi fiatal aks, vagy hadnagy kilétét. Mindnyéjen megváltoztunk, ki
kevésbe, ki meg nagyon is.

A busz katonai pontossággal állt meg a szálló főbejárata előtt. Ott
vettem át Izay Anostól a szép babékoszorút, melynek piros-fehér-zöld
szalagján ez állt: "MKCsKB vezetősége". Beszállás előtt találkoztam először
atyámfiaival Dr. vitéz Kézdy Vassárhelyi élével, aki Stockholmból érkezett
s eddig meg csak levélben tudhattunk egymásról. - A busz 7 óra 15 perckor
indult el pontosan. A bécsi forgalmas utcákról elég hamar kikerültünk s

A Szt. Korona emlékmű.

mentünk Nyugat felé. A buszban a szomszédom
Sulkowski Frédi volt, de a másik oldalról ál-
landoan szóval akart tartani Dr. özv. Szekets
Istvánné. Miután a buszban nem egyedül utaztunk
a motor bűgése s a többiek beszélgetése aztán
pontott tett erre a "távbeszélgetésre" is.
Az út gyorsan fogyott a kerekek alatt. Még
Salzburg előtt észak felé kanyarodtunk az
autobahnról Mattsee felé, mert ez volt az útunk
végcélja. A templom előtti téren álltunk meg
s már nentünk is be a templomba, mert pár perc-
nyi késéssel érkeztünk. Ott már meg is kezdő-
dott a püspöki mise, amit Dr. Irányi László
az új magyar püspök celebrált Msgr. Valentiny,
Rednay, valamint P. Major magyar lelkészek
segédletével. De ott volt a salzburgi érsek
és még egy osztrák püspök szintén. A templom
tomve volt. Még álló hely is alig akadt ben-
ne.

Mise végeztével ragyogó napsütésben alakult
meg az ünnepi menet. Elöl Mattsee város osztrák
nepiviseletbe öltözött fuvós zenekara,
majd a magyar zászlók. Utána a koszorú vivők,
vitéz Atona Andor és én. - A fesztület után a
papság sorakozott fel, majd pedig az ünneplő
közönség, amely közel ötszáz fő lehetett.

A lassu emelkedésű dombra öt perc s út vezetett. Már ott állott szemünk előtt a Szent Korona emlékmű. Kis piros cseréppel fedett építmény, fehér falakkal. Elöl a mélyedésben visegrádi vörös márványból készült tábla. Elül bomborműben kivésve a magyar Szent Korona, alatta pedig arany betűkkel magyar és német szöveggel, hogy ott volt elásya a Szent Korona 1945 apr.27.- jul.24.-ig. Előtte örök mécses égett és az egészet egy kovácsolt vas ajtó zárta be.

Elkezdődött az ünnepség. A Szent Korona történetét németül Karl Gotsberger Mattseei püspök ismertette, magyarul pedig vitéz Somorjai Béla vitézi törzskapitány. Az okumenikus szertartást Dr. Harangozó Ferenc a Burg-Kastl-i magyar gimnázium volt igazgatója irányította, imát pedig Dr. Fay Gedeon a nyugateurópai és németországi magyar református lelkigondozó szolgálat világi elnöke mondta. Mattsee polgarmestere is beszélt és átvette a város nevében az emlékmű gondozását. Miután Karl Berg salzburgi érsek megáldotta az emlékművet az első koszorút vitéz Astona Sándor helyezte el. Utána én az MKCSBK nevében, mint volt vezető a piros-fehér-zöld szalaggal díszített baberkoszorút a következő szavakkal helyeztem el az emlékmű lábához: "A csendőrkör vezetője szolgálatban a Szt. Koronát viselte a mellett. Mi emigrációban élő csendőrök ezt választottuk jelvényként, amelyet azóta is büszken viselünk. A volt Magyar Királyi Csendőrség emigrációban élő jogutódja, a Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösség vezetőse nevében kegyelettel helyezem el koszorunkat régi csendőr jelszavunkkal; Híven, Becsülettel, Vitézül!"

Az ünnepelt a Himnusz és a Szózat eléneklése zárta be, emlynél közreműködött a Burg-Kastl-i gimnázium énekkara is.

Az Isten szeretett minket magyarokat, mert az ünnepség gyönyörű napsütésben zajlott le. De emelte meg annak műsorát az is, hogy két olyan személy volt jelen, akik a Szt. Korona történetébe beleírták a nevüket. Az egyik Dr. vitéz jakfai Gömbös Ernő szk. m.kir. tüzérszázados, a másik pedig W.B. Andrews volt USA-beli hadnagy, aki Fajtás ezredessel együtt a Szt. Korona kiadásánál jelen lehetett.

Kinn volt a becsi TV állomás filmfelvevő csoportja is és így azok akik nem lehettek jelen, már az esti híradásoknál láthatták részleteket az ünnepségről. (NB; engem is mutattak, miután a csendőr koszorút elhelyeztem az emlékmű előtt.) De feltehető, hogy a vasfüggönyön túl is láthattak a magyarok, akik nem tudtak kijönni erre az alkalomra. - Szép és felelőthetetlen ünnepség volt s bizony a szemében igen sokunknak még könny is csillogott.

A kis dombról, ami ezzel a nappal magyar zarándokhely lett, - az ünneplo közönség lesétalt Mattsee városába s ott a "Brau am See" étteremben volt a tarsas ebéd.annyian voltunk, hogy az orrasi terem nem volt elegendő, így igen sokan a kerthelyiségben a nagy és arnyas hársfák alatti asztaloknál helyezkedtünk el. Meg jó is volt, mert igazi nyári meleg volt. A pompás ebédet ott fogyasztottuk el s csak gratulálni tudtunk az étterem vezetősegeknek, hogy ezt a nagy tömeget olyan gyorsan és nagy udvariassággal tudták kiszolgálni. Ebéd után egy szép nap emlékeivel szálltunk a buszba, de igen sokan mentek autóval is, mert Münchenből egy egész autókaván érkezett. - Bécsben aztán az ujonnan érkezettek folyt a bemutatkozás s tarsalgás, ami soha nem akart végetérni.

Mivel estére semmi hivatalos program nem volt, így atyamfiával nagyíványi, ekebe Lacival (v. fhdgy) és vitéz Szakall Bandival (v.szds.) vacsora után kiruccantunk a becsi éjszakai életbe. Egy közeli magyar kiskocsmába mentünk el, ahol a cigány már javában húzta. A vendéglő nagy termezszufolva volt főleg volt Ludovikésokkal. Ott az osztrákoknak babér nem is teremhetett. Előkerültek a régi katona nóták, volt ott hallgató, de még a csárdások verpesdítő dallamaira is sor került. A cigány nekem is elhúzta, hogy; "Már en többet zsanderképlér nem leszek"s "Messze van a nyíregyházi kaszárnya..." Estére megérte az eső s nemsokára mi is hazatértünk szállásunkra.

Szeptember 16.- Borongós reggelre ébredtünk, de az eső még éjtszaka folyamán eléllt. 7.15-kor a busz újra pontosan indult a szálló elől. A mi kis szűkebb társaságunk már együtt szállt be a buszba; Apáthyék, Sulkowski, Vedlik és Lébényi Chapó Gyula v. páncélos főhadnagy, aki szintén már hozzánk tartozónak érezte magát.

Sanct Pöltennél fordult délre a busz az autóbahnról. Szép falkon, zöldelő hegyek között kanyargott az út. A beszélgetések miatt igen hamar csak azt vettük észre, hogy az utolsó szerpentin úton kapaszkodik a busz. A magas pontra érve már láttuk, hogy lenn előttünk a völgyben van Mariazell. Sokan gépkocsin jöttek s így már a nagy templom előtti térségen elég sokan voltak, mire mi is odaértünk. Akkor már annyira elszomorodott az idő, hogy egy pár szem esőt is kaptunk.

A mise 10 órára volt hirdetve, de valami miatt csak egy fél óras késséssel kezdődött meg. A mariazei kegytemplom-amelyet meg Nagy Lajos királyunk építtetett a belépőre lenyűgöző hatással volt. A nagy templomi csemben csak a szemeink járták körül az épületet, mert azok festménnyel, arany díszekkel, szobrokkal bőven voltak ékesítve. A misét Dr. Irányi László püspök celebrálta, nagy papi segítséggel. Abban a nagy megiszteltetésben volt része, hogy ugyanazt a mise ruhát viselte, mint egy pár nappal ezelőtt II. János-Pál pápa. Dr. Harangozó Ferenc tartotta a szentbeszédet. A mise a magyar Himnusz elénekülésével végződött be. Innen a Szt. László képolnához ment el az ünneplő közönség, ahol a Ludovikások koszorúját lippai Rauch Károly szkv. százados helyezte el. Majd Dr. Irányi püspök bement a Mindszenty hercegprímás sírjához és ott imádkozott. Mi álltunk körülötte s én gondolataimban visszarepültem tíz évet, amikor szeretett és nagyrabecsült Mindszentynek még Pittsburghban lehetett s ott beszélt magyarjaihoz. Ott foghattam én is vele kezét először és utóljára. Most már nemhogy nyugodott a hideg marványlap alatt s onnan gondolhatott szegény elhagyatott magyar népre.

Mivel a mise későbbben fejeződött be, az ebéd elmaradt Mariazellben, mert még elég hosszú út állott előttünk. A templom melletti főtérre már akkor bontották a mesteremberek a nagy podiumot, ahonnan a pápa beszélhetett egy pár nappal előtte.

A buszból és a gépkocsikból mondtunk búcsút a nevezetes Mariazellnek. Repültünk arra a földrészre, amelyet ma Burgenlandnak hívnak, de ezer évig magyar föld volt. Kismartont hamar elértük és az Esterházy kastély nagy sárga épülete uralta a város látképét. Azt, mint régi ismerőst üdvözölhettem a busz ablakából. Szántók és szőlők, gyümölcsösök változtatták egymást két oldalt az utunk mentén. Majd megkerültük a Fertő tavat északról s atkanyarodtunk annak keleti oldalára s hamarosan megérkeztünk eltoronyba, amit most Halbturn-nak neveznek az osztrákok.

A falu nagy terén álltak meg a kocsik s a busz is. Innen sétálva ment a társaság a báró Waldbott Pali (v. páncélos hadnagy) kastélyához. Szép árnyas fák alatt a nagy parkon haladtunk át s nemsokára előttünk volt a szép kovacsolt vasból készült kastély kapu. Ott állt s fogadott bennünket Waldbott Pali, a házigazdánk. Voltunk ott többen mint 200-an. A házigazda ajánlatára először megnéztük a kastély több szobájában elhelyezett múzeumot. "Uniform und Mode am Kaiserhof". Itt láthattuk a császári udvar díszes egyenruháját, de nem hiányzott a magyar Nemesi Estőrség fess egyenruhája. A párdubőr kacagénnyal. Szembe jutott szabolcsi hazánkfi is Bessenyei György aki szintén ezt az egyenruhát viselte Maria Terezia udvarában. Az életnagyságu festmények között nem hiányzott I. Ferenc József és IV. Károly király képe sem.

Előttünk a kastély előtt a lépcsőkön csoport fényképek készültek. Csak úgy csattogtak a kamerák mindenfelé. Majd Waldbott Pali vezetésével átsétáltunk egy másik udvarba. Ott egy hatalmas istálló szépen restaurálva át volt alakítva nagy ivó csarnokká. A hosszú holthajtásos épületben terített asztalok, azok közepén gyümölcsös kosarak piros-fehér-zöld szalaggal

díszítve, valamint a béró Waldbott pincészetnek borai sorakoztak. Mi mit ohajtott, fehér, rosé, vagy vörös boros palackok tették gazdagabbá az asztalokat. Alig helyezkedtünk el asztalainknál, amikor Waldbott Pali, mint házigazda pohárral a kezében köszöntött bennünket, mint vendégeket. A Ludovikás Egyesület nevében a házigazdát köszöntötték s a háziasszonynak egy csokor virágot nyújtottak át.

Ezek után a csefédség megindult a nagy tálcákkal, amelyek roskadásig voltak megrakva szendvicsekkel. Ma a tálcák ürültek, vagy az üvegekben fogyott a bor, a felszolgálók azt állandóan pótolták s így nem volt sem az ivásban, sem pedig az evésben semmiféle szünet. Este 1/2 8-kor már igen kellemes hangulatban indultunk útnak. Nekünk, akik busszal mentünk, nem kellett törődnünk az úttal, mert rábíztuk magunkat a gépkocsivezetőre. Még az utra egy pár üveg bort, pezsgót, vermutot (ürmost) vettünk a Waldbott-jában s így még az utazásunk alatt is lehetett pótolni azt, amit ott Héltoronyban elfelejtettük volna. A kellemes utazás után már sötétedett, amikor Bécsbe érkeztünk. Egy igen kellemes nappal zártuk le szept. 16.-at.

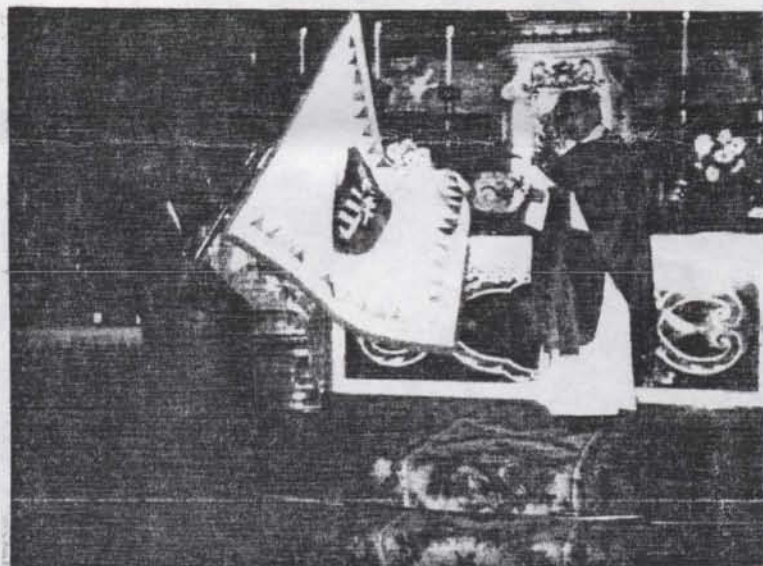
Szeptember 17.- Ma reggel nem kellett olyan korán kelni. Mivel a programot megkaptuk, tudtuk, hogy csak 10 órakor fog az elkezdődni. Taxival mentünk el a helyszínre, mert nem akartuk, hogy Bécs utcáin tévelyegjünk, keresve a nevezett helyet. Ez a nap a "közös találkozó" jegyben volt elkönyvelve. A Schöner étterem nagytermében gyülekeztünk. Itt az ünnepséget vezette Atóna Sándor, a LAE főtájkára nyitotta meg, majd Izay Ános pedig, mint a bécsi főrendező tájékoztatót bennünket mindenről. - Ausztráliából Péntes Ános levetítette az üzeneteket színes filmen s onnan hallhattuk az ausztráliai bajtársak hozzánk intézett üzeneteit. Jó volt látni a legidősebb volt akot, vitéz nemes pechujfalusi Pechy altábornagy urat is. A film őt igen jó egészségi állapotban mutatta be nekünk a 95. évében is. A finom ebéd után a műsor is eléggé elf vette az időket, - így v. Kövendy Károly a Csendorseg 100 éves jubileumi falmjéből csak azt a pár perces részletet tudta bemutatni, amikor az egyenruhás csendorjárőr bevonult a terembe az ünnepség megkezdésekor. - Azután csoportonként, évfolyamonként szóródott szét a társaság, kik bennkülönböző szobákban, kik pedig az árnyas fekkalpendelkező udvaron. - Az én évfolyamomból csak egyedül voltam s így összeajövetelt nem tudtam szervezni. Kapcsolódtam ahhoz a társasághoz, akiket Aykler "sigmond- v. csendorfőhadnagy- mint hivatásos idegenvezető vitt egy bécsi körsetérra. Így ismerhettük meg az utbaeső nevezetességeit Bécsnek, amit "siga barátunk nagy felkészültséggel s sokszor kiváló humorral fűszerezve adott elő nekünk. A sa igen kellemes volt s a Kapucinusok templománál fejeztük azt be, ami azt lehet mondani már a belvárosban van. Innen mindenki ment oda, ahova akart. A mi szűkebb társaságunk a híres Sacher cukrászdában kötött ki.

Ugyanezen a napon volt Bécsúj helyben a Corvinus szálló külön termében a Vitezi Szék évi ülése is. Ezen csak a tisztviselők vettek részt s tárgyaltak le a Vitezi Szék évi ügyeit. - Itt a Vitezi Szék javaslatára a Főkapitány úr engem "Tiszteletbeli Székkapitány"-i címmel tüntetett ki. - Majd egy tiszti küldöttség átment a Maria Terézia Atónai Akadémiára, ahol a Ludovikás emléktáblát koszorúztak meg.

Már kezdett esteledni, amikor a gépkocsik, taxik egymásután futottak ki a híres Grinzing-be. A "Passauer Hof" nevű étterem két legnagyobb terme volt lefoglalva a Ludovikások részére. Természetesen, ott egy magyar cigányzenekar hústa a régi jó nótákat. Előjöttek a régi katonanóták is, de a kedvemért meg a csendornótát is eljátszották. A nagy terem zsúfolt volt. 200-nál többen is lehettünk ott s az asztaloknál baráti csoportok ültek össze. - Finom vacsora, kellemes borok s a nótázások csak emelték a hangulatot. Jóval éjjel után hagytam eh is el a termet barátaimmal együtt, hogy visszaterjünk szállásunkra. Persze még ott sem lehetett mindjárt lefeküdni, mert még ott is volt egy kis folytatás.

Szeptember 18.- vasárnap. Elérkeztünk a találkozóunk utolsó napjára.

hoz. Ma reggel ismét ünnepélyesen öltöztünk. "emcsak azért mert ma vasárnap volt, de azért is, mert ez a nap jelentette a nagy találkozó utolsó és befejező napját. "Exink a III. kerületi Szalézianus templomhoz vitt. Ott a teregen már gyülekeztek az előttünk érkezettek s jöttek tovább a később jövők is. Mi is bementünk a templomba, amely ha nem is volt annyira fényüzessel díszített, mint a maraúzei, de így is igen szép volt. - A templom belsejét az ünneplő közönség teljesen betöltötte. Nemcsak a padok voltak tele, de középen és két oldalt a padok melletti rész is tele volt álló ünneplőkkel. A szentélyben ott ült az oltár baloldalán vitéz József Arpad kir. herceg, a Vitézi Rend Főkapitánya, balján a "elege, míg jobbján vitéz Radnóczy Antal Főkapitány helyettes. Az ünnepség a Vitézi Rend zászlójának avatásával kezdődött. Monsignor vitéz Vargha Gábor szkv. m. kir. tábori főlelkész- vitézi törzskapitány avatta és szentelte fel a gyönyörűen himetett zászlókat. Majd a "enséges "szszony, mint zászlóanya piros-fehér-zöld szalagot kötött fel a zászló rudjára és a Főkapitány odalepve a zászló sarkát megcsókolta. - Ezután következett a zászló előtt, amely az oltárt díszítette, - a vitézi avatás. A fogadalmat Mgr. vitéz Vargha Gábor olvasta fel s azt hangosan mondta utána a két felavatandó. Izay János és Nagyrevi-Neppel László századosokat avatta ezután vitézzé a Főkapitány urunk. (NB. vértam hogy karddal lesz az avatás, de sajnos ez elmaradt.) - Az avatás után a Főkapitány Ur feltűzte a vízi jelvényeket s átadta a díszes diplomákat.

A Vitézi Rend zászlóavatása.

Ezután kezdődött a mise, amit szintén Mgr. vitéz Vargha Gábor celebrált. A szent-beszédet és imát Dr. Fay Gedeon a Johannita Lovagrend Vezérlo kommandátora mondta. Minden magyar nyelven folyt. De úgy gondolom, hogy igen kevés más nemzetiségű volt jelen s az ugyanis a mi ünnepségünk volt.

Mise után öt percnyi sétát kellett megtennünk, hogy a herceg Schwartzberg kastélyhoz érjünk. Ott a nagy márványteremben széksorok vártak bennünket. A Ludovikás "gyesület és a Vitézi Rend együttesen rendezte meg itt az ünnepséget. Az ünnepi beszédet v. Radnóczy Antal a LUE elnöke mondotta, majd v. Katona Sándor LUE főtítkar az öt világrészről érkezett üzeneteket, üdözléteket ismertette röviden, majd felkelt vitéz József Arpad Főkapitány urunkat, hogy abból egyet a Dr. Habsburg Ottó hozzánk intézett levelét olvassa fel. - A megható és szép ünnepség végén a Magyar Hírszekegyet mondtuk el. - Utána a másik teremben nyújtottam át a Főkapitány rnak a M. kir. Csenségség 100 éves Jubileumi "iszermét és annak okmányát. A királyi Fenség meghatódva vette át s köszönte azt meg.

Kisebb várakozás után innen a következő terembe vonultunk át, ahol szépen terített asztalok várták az ünneplő közönséget. A Schwartzberg palota ragyogott a csillárok fényében s a frakkos pincérek már el is készültek az ebéd tálalására. (Menü: Griessnockerlsuppe, - Tafelspitz mit seiner Garnitur, - Apfelstrudel és romfajta bor.) A pohárköszöntőt vitéz ebesfalvi Lengyel Béla szkv. m. kir. altábornagy mondta, aki frissességével szinte meghazudtolta a 86. évet. Ezzel az ünnepi díszebéddel fejeződött be az a negy napos ünnepség, mely a mi találkozásunk volt. - Ebéd után még tudtam egy pár szót váltani v. Lengyel altábornagy úrral s érdeklődtem az osztrák terüle-

ten lévő magyar katonai és hősi sírok ügyében. Ugyanis tudtam arról, hogy abban az ügyben hadszozik jelenleg, hogy azoknak magyar feliratait ne változtassák át németre. Megígérte, hogy majd az eredményről értesíteni fog engem is.

Voltak, akik még az este folyamán elhagyták Bécset, de voltak, akik még maradtak továbbra is. A mi kis baráti csoportunk kellemes vacsora mellett a "atyás pincében búcsuzott el Bécstől s Ausztriától, hogy a felejthetetlen napokat jól emlékülke vessék.

A Főkapitány úr a JDE-et átveszi.

Szeptember 19.-én reggel már nem voltunk annyian a reggeliző teremben, mint az előző napokon. Még este összehajcsomagoltunk s én magam Apathy Laciékkal együtt már a korai reggeli órákban elindultunk Nyugat felé. Dél-téjben voltunk Salzburgban s így ott tartottuk meg a déli pihenőnk egy jó ebédet elfogyasztva a város fő terén lévő vendéglőben. A nap gyönyörűen sütött s így gyönyörködhettünk a város szép látképében. A kora délutáni órákban már elértük a Sternberger tavat s így haza is érkezünk, München mellé, Bernriedbe.

A Ludovikás Találkozó a következő csendőrtisztek jelentek meg; Aykler Zsigmond (Ausztria), vitéz Baranchi Tamáska Endre (USA), Kedocsa Gábor (Dél-amerike), Kacskesi Tivadar (Ny. Németország), vitéz Kovendy Karoly CM. (Kanada), Kallász Ágón (Olaszország), Simonffy Ferenc és Sütő István (Ausztria).*) (Lehettünk volna többen is, hisz csak az én évfolyamomból az USA-ban öten, Kanadában hárman és Európában hárman élnek s mindnyéjan jobb anyagi körülmények között vannak mint én.)

A negy, napos találkozó elményekben gazdag volt. Jó volt a régi barátokkal, bajtársakkal összejönni így meg öregedő korban is. Végtelen örülök, hogy résztvehettem ezeken a történelmi eseményeken is és nagyon sajnáltam volna, ha ezeket elmulasztom. Akik pedig eljöhettek volna s megsem tették, életüknek egy igen szép eseménytől fosztottak meg önmagukat.

Végezetül még meg kell említenem, hogy Florida szépen képviselte magát. Hatan voltunk, ha jól emlékezem s ebből három volt "tb. csendő"; Apathy László, vitéz L. Czierski László és Vedlik Csaba.

A nagy Ludovikás Találkozó megrendezésében az oroszlan részt vitéz Kátóna Sándor százados a LAE főtitkára vette magára, míg a bécsi programok megszervezését vitéz Izay János százados végezte. Mindkettőjüknek csak hála lehettünk fáradhatatlan munkájukért s a csendőrok nevében én is köszönetemet fejezem ki.

Azzal fejezem be beszámolómat, hogy jó lenne még megélni egy újabb Találkozót, mielőtt megkapnánk az "Égi behívót." Adje Isten, hogy úgy legyen!

Sarasota, FL. USA- 1983. október 15.-én.

vitéz Baranchi Tamáska Endre

MKCsBK volt vezetője

*) Összesen 260-an voltunk tisztek.

H I V A T A L O S K Ö Z L E M É N Y E K :

A MKCSBK vezetője (v.B. Tamáska) 1983. máj. 30-án (vBTE-vez/3-1983.

- A MKCSBK 100 éves Jubileumi Diszérmet -

Dr. nemes Nagykéllői KALLAY KRISTÓF
a Souverain Katonai Máltai Rend Nagykeresztes Lovagjának, a
Rend Nagykövetének, és a Magyar Máltai Lovagok Szövetsége
elnökének - és -

Dr. nemes Főji FAY GEDEON
a Johanna Lovagrend Magyar Tagozata vezérő kommandátorának
adományozta.

* * *

A MKCSBK vezetője (v.B. Tamáska) 1983. máj. 31.-én (vBTE-vez/3.1983-III.)

a MKCSBK 25. éves Jubileumi Emlékermet
a "kardokkal "

SPALOVSKY MIHÁLY, OCM.
tert. m. kir. hadnagy, tb. csendőrnek (Kanada)

és
PALLER MIHÁLY - t. tábori csendőr tizedes-

Dr. Habsburg Ottó a Jubileumi
Diszérémmel.
München, 1983, szept. 22.

A Főkepitány átnyújtja a VR. Érdemke-
resztjét v. ns. Baranichi Tamáska Rend-
rének. - 1982, szept. 26. München.

nek (Kanada) - adományozta.

A MKCSBK vezetője (v.B. Tamáska) 1983. máj. 30-án (vBTE-vez/3-1983-3)

V E D L I K C S A B A, szkv. m. kir. tűzérőhadnagyot (Florida-USA)

" tisztelebéli csendőrnek "

felvette.-

* * *

A Vitézi Rend Főkapitánya 1983. szept. 17-én a Bécsúj helyben megtartott VSZ. ülésén - vitéz nemes Baranchi Tamáska Endré-nek a "tiszteletbeli székkapitány"-i címet adományozta.

A Vitézi Rend Főkapitánya 1983. szept. 17-i kelettel-vitéz Levalt- Jezierski László szkv. m. kir. vk. őrnagyot, tb. csendőrt- Dél-Kelet USA székkapitányává kinevezte. -Szívvel gratulálunk neki! -

A MKCSBK 100. éves Jubileumi Díszérmét 1983. szept. 18-án nyújtotta át a MKCSBK v. vezetője a Schwartzberg palotában vitéz József-Arpád kir. herceg, a Vitézi Rend Főkapitányának.

1983. szept. 22.-én a Pén-Európa-i hivatalában, Münchenben fogadta dr. Habsburg Ottó kir. herceg a MKCSBK v. vezetőjét vitéz nemes Baranchi Tamáska Endrét. - Ez alkalommal nyújtotta át Dr. Habsburg Ottónak a MKCSBK 100 éves Jubileumi Díszérmét.

Dr. Kiss Gyula * * * szkv. m. kir. csendőrszázados, Szt. László lovag 1983. június 12.-én lett a "MKCSBK új "központi vezető"-je.

A BAJTÁRSI LEVÉL legújabb száma (XXXVI. évf. 2. sz.) 1983. okt. 31-én megjelent nemes Domokos Sándor és Dr. Kiss Gyula neve alatt 22 oldalos terjedelemben. -

. Innen - onnan

v. Kövendy Károly C.M. ez év őszi ellátogatott Angliát, Franciaországot, Ny. Németországot és Ausztria területére. Ez alkalommal nemcsak a csendőr bajtársakat látogatta meg, hanem a torontói 100 éves csendőr ünnepegekről készült filmet is levetítette.

1983. okt. 23.-án Sarasotában az 1956-os magyar szabadságharc évfordulóján Istentiszteletet tartott Ft. György Arpád ny. ref. lelkész, Szt. László lovag. -

1983. dec. 4.-én a floridai volt tűzérék "Borbála estet" rendeznek Sarasota városában. -Rendező; Apáthy László (tb. csendőr) és felesége.

1984. február havában lesz ismét a szokásos Csendőrnapi Sarasota városában a dél-Floridában élő bajtársak részére. -A később kiküldendő meghívókban a pontos részleteket is fogjuk közölni.

Jó erről is tudni: "A pápa nem szentelte fel azt a Sobieski kőpet, amelyet Lékai primás direkt emiatt vitt Mindszenty sírjához, mert átlátott a manipuláción... II. János Pál pápa térdenállva imádkozott Mindszenty sírján és megcsókolta a kőlapot. Ezzel minden kétséget kizárva bebizonyította, hogy igenis emiatt ment Máriazellba." (Amerikai Magyar "rtesítő"). -

//////////

"KÖNYVEKRŐL -KÖNYVEKBŐL : 1983 őszi könyveket kaptam Magyarországról unokaöcséimtől.

1./ Dr. Kováts Istvánné; "Visszapillantó tükör." (Bp. 1983.) A könyvből érdekes epizódokat tudhatunk meg, amelyekről eddig nem olvashattunk. - A Csendőrségről is tesz egy-két helyen említést. De a legérdekesebb rész a 199- 205 oldalakon van írva. Címe; "Hogyan mentett meg 650 embert a deportálástól Kuder László ezredes 1944. október 15.-ike után." - A 205. oldalon ezt olvashatjuk; "Budapest ostroma után Dömötör Rálmántól értesültem a tragédia körülményeiről. Őt is elfogták. Egy cellában voltak. Minden nap megkínózták őket azért, hogy mondják meg, ki volt a tettestársuk.

*) helyesen; "vitéz Kuder Lajos csendőrezredes "